

קב"ח:

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

מסורת הש"ס

עין משפט
נר מצוה

עין א' ב' מ"י פ"ב מהל'
טומאת אולתין הלכ'
ג'
עין ג' ד' מ"י פ"ב מהל'
טומאת נרעת הלכה
ה'
עין ה' מ"י פ"ב מהל'
אבות הטומאה
הלכה ה'
ז' מ"י פ"ב מהל' ג'
ז' מ"י פ"ב מהל' ג'
ה'

שיטה מקובצת

א' בשר הפורש סמנו
מאבר בהמה דאילו נמחק
מלת סמנו וניב נ"א
בשר הפורש סמנו דאילו:
א' אמר רב דרובי ובי
ימות: ג' ובי ימות: ז'
הבהמה וניב מקצת בהמה:
ד' וצמנות מאי איכא
בין מחסין מלות מאי
איכא: ז' ביניהם אמר רב
פלא נמחק מלת ביניהם:
ו' והנוגע בה דרי שני
כלום נעשה האוכל: ז' הו'
מחוסר טהרה הנוגע בה
הסוד: ח' עובי הטהרה
ונראות משני צדדין:
ט' מדרכים ובי ימות
דמשמע: י' אלא כעין
מיתה בעינן שאניה עושה
חליפין חזרות וכו' בעל
גבי נ"א כעין מיתה בעינן
שאניה חזרות הסוד:
יא' ומשוישכח עליו לא נגע
בטומאה שיקבלה אבל
חישב עליו והירידו לאביו
לחיות אוכל ואח"כ חתבו
קבל טומאה אוכל מאביו:
לכך מטומאה חמורה:
יג' וכשחטבו והלכה לה
טומאה חמורה נשארה
עליו הקלה שלא היה לה
עד עתה: יד' א"ל הא
קשיא לי: טו' ואמאי הא
טומאה וכו':

א' עוקצין פ"ב מסנה ח'
לקמן קט"ז: ב' נגעים
פ"ב משנה ב' ג' לעיל
ע"ד פ"ב ונחש ס"ט:
ד' וז"ל רבי יוסי הגלילי:
ה' ויקרא יא לא

תורה אור השל"ם

ו' ובי ימות מן הבהמה
אשר היא לכם לאכלה
הנגע בגבלתה יטמא עד
הערב: ויקרא יא לא
אלה הטמאים לכם
בכל השרץ כל רצנע
קדם כמות יטמא עד
הערב: ויקרא יא לא

הגהות מהר"ב

רנשבורג

א' נ"ב מ"ר הוסיף מית
בשר נ"ב מ"י פ"ב מהל'
טומאת אולתין הלכה ה'
וע"ש כ"ח:

מסו שפסעס יד לחברתה. לענין טומאה דלורייא לקבל טומאה מן
השרץ כדי להביאה לחברתה להיות חברתה ראשונה כאלו נגע עצמה
בטומאה. שניה לטומאה פשיטא לן דלא היא היא חברתה שהרי זו
לא קבלה טומאה לעצמה. לשנה אחרת לענין טומאת עבודה זרה

קמיצטיל ליה דו שנעשית עבודה
זרה הרי היא כשרץ וחליה השני
מי היה לה יד והנוגע בה כנוגע
בעבודה זרה או דילמא לא היו
לה יד וטהור הנוגע בה כנון אם לא
הוכשרה דלון עליה תורת אוכל לקבל
טומאה מחברתה אי נמי הוכשרה
היאל לה אינה ראשון והנוגע בה היו
שני ונעשה האוכל יד לאוכל אחר או
לא: יחור. ט"ז: רבי יהודה מטמא.

דלחמי מחזור הוא: אם יכול לחיות.

היו מחזור וטוריא: ואם לאו. הרי

הוא כחלום וטמא: מסו שפסעס יד

לחבירו. אם נפסח מחזור זה יחור

אחר ומעורה זו בקליפתו ואינו יכול

לחיות והיו חלום והראשון יכול לחיות

מהו שפסעס זה שכול לחיות ואינו

מקבל טומאה בית יד לזה החלום

ומביא לו טומאה. אי"א יחור זה אינו

יכול לחיות מהו שפסעס לו האלן יד

להביא טומאה על פירות שביחור:

אכן. המנוגעת: שבוים. שגדלה

בבית זה וצבית זה שכן דרך חיות

לחם שם אכנים גדולות הממייקים את

כל עובי הכותל ויוגדלה משני צדדים:

כשהוא חולץ. לטוף שטוף של הסגר

כדכתיב (ויקרא יד) וחללו את האכנים:

חולץ אם כולו. דהא אכן כתיב

כמות שהיא או גדולה או קטנה:

וכשהוא נותץ. אם הוחלט הבית ונא

לנוטף: נוסף אם שלו. חולץ את

האבן ונותץ את זר שלו: ומניח אם

חלק כפירו. דהא כתיב (שם) ונתן

את הבית ולא שני בתים: מסו שפסעס.

חלק הטעור בית יד לזה הכניס טומאה

לכית חבירו דהא אכן המנוגעת מטמאה

באלה כדכתיב (שם) והנא אל הבית:

איכא בינייהו כשר הטורש מן האבן.

לאחר זמן. כשר הפורש מן החי לא

מטמא אלא"כ היו אבן ע"ס הגידים

והעצמות כדליף לקמן וכ"ש כשר

הפורש מן אבן מן החי: מאבר מן

הנבלה מטמא. דהא איכא מית

נבלה: מן הכהמה ממקלט כהמה.

כנון אבן ממנה מדכתיב ובי ימות

י' ומן דמשמע כעין מיתה שאניה עושה

חליפין והיינו אבן וסיפיה דקרא הטובע

בנבלה יעומא: ומקלט כהמה אינה

מטמא. ואף על פי שהיא כמות

כנון טרפה שטמא: וכי ימות. מיתה

נפקא לן אבן כדלמדין וקרייה מסה

אלמא כעין מיתה בעינן שאניה ו' חזרת:

עושה חליפין. חזרת לקדמיה וכשר

עושה חליפין אם תלוש כשר מן

הכהמה אחר עולה מחמו: מס

כהמה גידין ועלמא. לקמיה מפרש

כמה רכובה הנמכת ע"ס הראש אין בה

כשר כלל אלא גידים ועצמות לר"ע אבן הוא וכ"ש לרבי יוסי הגלילי דהא אינו עושה חליפין ולרבי לאו אבן אין בו כשר:

בין ר"ע לרבי יוסי הגלילי איכא בינייהו כוליא וניב שפתיים איכא

בין ר"ע לרבי יוסי הגלילי איכא בינייהו ארכובה בין ר"ע

לרבי יוסי הגלילי מאי איכא בינייהו אמר רב פפא כוליא וניב שפתיים איכא

בינייהו וצריכא דאי אשמעינן בהמה היינו מטמא דלא מטמא מחיים משום

דלא מטמא בכעדרה אבל שרץ דמטמא בכעדרה אימא למטא מחיים ואי

אשמועינן שרץ משום דלא מטמא במשא לא מטמא מחיים אבל בהמה

דמטמא במשא אימא חמא מחיים צריכא א' ת"ר החותך כזית בשר

מאבר מן החי חתכו ואח"כ חישב עליו ואח"כ חתכו טמא

רבי אסי לא על לבי מדרשא אשכחיה לרבי זורא א"ל מאי אמור בבי

מדרשא א"ל מאי קשיא לך אמר ליה דקתני חישב ואח"כ חתכו טמא

טומאת

רבי יהודה בטהר. הא דאמר לעיל (דף ק"ב): תאנים שלמקו
באזיבהן מטמא טומאת אולתין דלא כרבי יהודה א"ר
מקו לא היו אפילו כמעשה: כוליא וניב שפתיים איכא
בינייהו. פירוש כוליא שלמה וניב שפתיים שלם אבל חיי כוליא וחלי

ניב שפתיים א"ר שאלן עושה חליפין

אינו מטמא דגמרינן מכהמה ממה

שהיא דבר חשוב אף אבן שהוא חשוב

ואע"ג דרבי יוסי הגלילי לא יליף

מכהמה לענין דבעי חשיבות קלת יליף

אבל אין לומר שאפילו חיי כוליא

וחיי ניב שפתיים האיל ואין עושין

חליפין מטמא דהא ע"ס אין עושה

חליפין ואם נשבר ונפל מכהמה

בעיה ממסתמא לא מטמא דלא עדיף

ע"ס מן החי מע"ס דנבלה דאמר

בנבלה ולא בעצמות וע"ס כשעורה

מן המת מטמא אבל פחות לא אע"ג

דלון עושה חליפין וא"ל דהכא אמר

כשר עושה חליפין חוץ מכוליא וניב

שפתיים וצפיק דס הנהר ודף ט"ז.

אמר מה ע"ס שאלן גוש מחליף ופריך

והרי כשר כ' ומשי דמקומו נעשה

לקלט וי"ל דהכא מענייה דקרא והס

מענייה הס דומיא דע"ס שמתרפא

קלת אבל אין מתרפא כנחלה

וכשר נמי נעשה לקלט והכא דומיא

דמיתה שאניה עושה חליפין כלל ולכן

נקט הכא לשון חליפין והס נקט

גוש מחליף: בין רבי ר"ע איכא

בינייהו בשר. אית ספרים דגרסי

רכובה וכן נראה דמשום הכי לא בעי

ר"ע כשר דאיכא אבן בכהמה דהיינו

רכובה שאלן עליו כשר ורבי לא איל

אלא בתר רוב אברים ולא מטמא

אפילו ברכובה גופה אבל אי לאו

רכובה לא הוה ידעין טעמא דר"ע

מ"ט לא דריש נמי מכהמה דנבעי

כשר דטעמא דר' יוסי הגלילי ניחא

דלא דריש מדי מכהמה ורבי"א פי'

דרכובה כ"ע לא פליגי כיון שנגרף

כן בלא כשר לא גרעה משאר איברים

ולא פליגי אלא דוקא באבן שהיה

עליו כשר והוסר:

וטומאת

ת"ל: בבתים מה מיתה שאניה עושה חליפין אף כל שאניה עושה

חליפין דברי רבי יוסי הגלילי ר"ע אמר שרץ מה שרץ גידים ועצמות

אף כל גידים ועצמות רבי אומר שרץ מה שרץ בשר גידים ועצמות

אף כל בשר גידים ועצמות בין רבי לר"ע איכא בינייהו ארכובה בין ר"ע

לרבי יוסי הגלילי מאי איכא בינייהו אמר רב פפא כוליא וניב שפתיים איכא

בינייהו וצריכא דאי אשמעינן בהמה היינו מטמא דלא מטמא מחיים משום

דלא מטמא בכעדרה אבל שרץ דמטמא בכעדרה אימא למטא מחיים ואי

אשמועינן שרץ משום דלא מטמא במשא לא מטמא מחיים אבל בהמה

דמטמא במשא אימא חמא מחיים צריכא א' ת"ר החותך כזית בשר

מאבר מן החי חתכו ואח"כ חישב עליו ואח"כ חתכו טמא

רבי אסי לא על לבי מדרשא אשכחיה לרבי זורא א"ל מאי אמור בבי

מדרשא א"ל מאי קשיא לך אמר ליה דקתני חישב ואח"כ חתכו טמא

טומאת

מאי בינייהו: ה"ג רבי אומר כהמה מה כהמה נשך גידים ועצמות כו': בין רבי לר"ע א"כ רכובה

כשר כלל אלא גידים ועצמות לר"ע אבן הוא וכ"ש לרבי יוסי הגלילי דהא אינו עושה חליפין ולרבי לאו אבן אין בו כשר:

בין ר"ע לרבי יוסי הגלילי איכא בינייהו כוליא וניב שפתיים איכא

בין ר"ע לרבי יוסי הגלילי איכא בינייהו ארכובה בין ר"ע

לרבי יוסי הגלילי מאי איכא בינייהו אמר רב פפא כוליא וניב שפתיים איכא

בינייהו וצריכא דאי אשמעינן בהמה היינו מטמא דלא מטמא מחיים משום

דלא מטמא בכעדרה אבל שרץ דמטמא בכעדרה אימא למטא מחיים ואי

אשמועינן שרץ משום דלא מטמא במשא לא מטמא מחיים אבל בהמה

דמטמא במשא אימא חמא מחיים צריכא א' ת"ר החותך כזית בשר

מאבר מן החי חתכו ואח"כ חישב עליו ואח"כ חתכו טמא

רבי אסי לא על לבי מדרשא אשכחיה לרבי זורא א"ל מאי אמור בבי

מדרשא א"ל מאי קשיא לך אמר ליה דקתני חישב ואח"כ חתכו טמא

טומאת

מאי בינייהו: ה"ג רבי אומר כהמה מה כהמה נשך גידים ועצמות כו': בין רבי לר"ע א"כ רכובה

כשר כלל אלא גידים ועצמות לר"ע אבן הוא וכ"ש לרבי יוסי הגלילי דהא אינו עושה חליפין ולרבי לאו אבן אין בו כשר:

בין ר"ע לרבי יוסי הגלילי איכא בינייהו כוליא וניב שפתיים איכא

בין ר"ע לרבי יוסי הגלילי איכא בינייהו ארכובה בין ר"ע

לרבי יוסי הגלילי מאי איכא בינייהו אמר רב פפא כוליא וניב שפתיים איכא

בינייהו וצריכא דאי אשמעינן בהמה היינו מטמא דלא מטמא מחיים משום

דלא מטמא בכעדרה אבל שרץ דמטמא בכעדרה אימא למטא מחיים ואי

אשמועינן שרץ משום דלא מטמא במשא לא מטמא מחיים אבל בהמה

